

วิเคราะห์อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิรัฐในส่วนทรัพย์สินของรัฐ บรรณาสาร
และหนังสือ ค.ศ.1983 กับ สนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน (Unification Treaty) จะเห็นได้ว่ามีการวางหลักเกณฑ์ในส่วนที่เกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินและหนังสือของเยอรมันตะวันออก ภายหลังจากการรวมเยอรมันตะวันออกไปยังเยอรมันตะวันตก ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิรัฐ ค.ศ.1983 ในส่วนทรัพย์สินของรัฐ และหนังสือของรัฐ ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมและหนังสือของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ เมื่อมีการรวมรัฐเกิดขึ้น ตรงกับหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สินและความยินยอมของรัฐ อย่างไรก็ตามเป็นที่สังเกตว่าบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐมิได้กล่าวถึงประเด็นบรรณาสารของรัฐ (State archives) ไว้โดยตรง แต่ในทางปฏิบัติของรัฐแล้วเมื่อมีการโอนทรัพย์สินของรัฐเดิมไปยังรัฐผู้สืบสิทธิบรรดาเอกสารต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเหล่านั้นจะถูกโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิด้วย และยังมีทรัพย์สินของรัฐบางประเภทที่ไม่ได้ระบุอยู่ในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน ดังนั้นในการวิเคราะห์อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 กับสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน ผู้เขียนจึงได้แบ่งการพิจารณาออกเป็นสองส่วนด้วยกันคือ

5.1 ความสอดคล้องของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ในส่วนทรัพย์สินของรัฐ บรรณาสาร และหนังสือ ค.ศ.1983 กับสนธิสัญญาการรวมรัฐ

5.2 ข้อสังเกตเกี่ยวกับพันธกรณีในส่วนทรัพย์สินของรัฐที่อยู่นอกเหนือสนธิสัญญาการรวมรัฐ

5.1 ความสอดคล้องของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐในส่วนทรัพย์สินของรัฐ บรรณาสาร และหนังสือ ค.ศ.1983 กับสนธิสัญญาการรวมรัฐ

ในการพิจารณาความสอดคล้องของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 กับสนธิสัญญาการรวมรัฐนั้นผู้เขียนจะได้แบ่งการพิจารณาออกเป็นสามส่วนด้วยกันคือ ในส่วนทรัพย์สินของรัฐ หนังสือของรัฐ และบรรณาสารของรัฐ รายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

5.1.1 ทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 8 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983¹ "ทรัพย์สินของรัฐ" (State property) ได้แก่ ทรัพย์สิน สิทธิ และผลประโยชน์ของรัฐเดิมซึ่งตรงกับกฎหมายภายในของรัฐเดิม โดยสิทธิและประโยชน์ตามมาตรา 8 จะต้องมีลักษณะเป็นสิทธิและประโยชน์ในทางกฎหมายเท่านั้น² ในทางปฏิบัติของรัฐได้แบ่งทรัพย์สินของรัฐออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. อสังหาริมทรัพย์ของรัฐ (Immovable State Property) ได้แก่ ทรัพย์สินที่มีลักษณะทางกายภาพเกี่ยวข้องกับดินแดนไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้
2. สังหาริมทรัพย์ของรัฐ (Movable State Property) ได้แก่ ทรัพย์สินที่มีลักษณะทางกายภาพเกี่ยวข้องกับดินแดน โดยทรัพย์สินเหล่านั้นสามารถเคลื่อนย้ายได้ และให้หมายความรวมถึงเงินตรา (Currency) และกองทุนของรัฐ (State funds) ซึ่งได้แก่ เงินสด หลักทรัพย์ (stocks) ทั้งที่อยู่ในรูปของหลักทรัพย์ที่ไถ่ถอนได้ง่าย (liquid) และหลักทรัพย์ที่อยู่ในรูปของการลงทุน (invested) และหุ้น (shares)³

สำหรับการรวมเยอรมันนั้น เมื่อพิจารณาจากลักษณะของการได้ดินแดนที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 1 ของสนธิสัญญารวมรัฐเยอรมัน จะเห็นได้ว่าการรวมเยอรมันเป็นการรวมรัฐในทางกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้นบทบัญญัติที่นำมาพิจารณาเกี่ยวกับการสืบสิทธิของรัฐในส่วนทรัพย์สินของรัฐจึงได้แก่บทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983⁴ ซึ่งวางหลักกฎหมายเกี่ยวกับการสืบสิทธิในทรัพย์สินของรัฐในกรณีที่มีการรวมรัฐ โดยกำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ ซึ่งตรงกับหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน ดังนั้นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกไม่ว่าจะเป็นอสังหาริมทรัพย์ของรัฐหรือสังหาริมทรัพย์ของรัฐ

¹"Vienna Convention on Succession of States in respect of State property, Archives and Debts 1983," International Legal Materials, p.310.

²United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the Law Commission, p.26.

³Ibid., p.29-36.

⁴"Vienna Convention on Succession of States respect of State property, Archives and Debts 1983," International Legal Materials, p.323.

จะถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก เมื่อทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของรัฐตรงกับทบัตัญญัติในกฎหมายภายในของเยอรมันตะวันออกที่กำหนดให้ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของรัฐ

ภายหลังจากการพิจารณาจากทบัตัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน (Unification Treaty) จะเห็นว่ามีการกำหนดให้ทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก ดังนั้นทบัตัญญัติที่ปรากฏในสนธิสัญญาการรวมรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินของรัฐ จึงสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 โดยทบัตัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันได้แบ่งประเภททรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกเป็นหกส่วนด้วยกัน รายละเอียดสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหารของเยอรมันตะวันออก ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 21 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน⁵ ได้แก่

1.1 ทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหารของเยอรมันตะวันออกโดยเฉพาะ ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้กลายเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลกลาง (federal assets) เว้นแต่ทรัพย์สิน ดังกล่าวถูกให้ดำเนินการบริหารโดย มลรัฐ (Lander) จังหวัด (Communes) หรือหน่วยงานบริหารราชการอื่น (other agencies of public administration) ภายใต้กฎหมายพื้นฐาน

1.2 ทรัพย์สินที่ใช้ในวัตถุประสงค์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงความมั่นคงหรือสถาบันความปลอดภัยแห่งชาติ ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังหน่วยงานราชการ Trust Agency เว้นแต่ทรัพย์สินนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ทางสังคม หรือประโยชน์ทางสาธารณะ

1.3 ทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหารที่ไม่ได้เป็นทรัพย์สินของรัฐบาลกลาง (ตามข้อ 1.1) ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยัง Trust Agency ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายพื้นฐาน

1.4 ทรัพย์สินที่ได้มาโดยปราศจากเงื่อนไขจากการร่วมกันก่อตั้งหน่วยงานของรัฐใต้กฎหมายมหาชนที่มีไปยังรัฐบาลกลางหรือมลรัฐ และจังหวัด ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนกลับมายังองค์กรที่ก่อตั้งเหล่านั้น (Cooperate body) หรือผู้มีสิทธิทางกฎหมายโดยปราศจากเงื่อนไข สำหรับทรัพย์สินของอดีตอาณาจักรเยอรมัน (Former Reich) ทรัพย์สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้เป็นทรัพย์สินของรัฐบาลกลาง

⁵"Treaty between the Federal Republic of Germany and the German Democratic Republic on the Establishment of German Unity," International Legal Materials, p.477.

ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 21 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นว่า ทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกที่เกี่ยวกับการบริหาร ได้แก่ ทรัพย์สินใช้ในทางการบริหาร โดยเฉพาะทรัพย์สินที่ใช้ตามวัตถุประสงค์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงความมั่นคง หรือสถาบันความปลอดภัยแห่งชาติ ทรัพย์สินที่ได้มาโดยปราศจากเงื่อนไขจากการร่วมกันก่อตั้งหน่วยงานของรัฐภายใต้กฎหมายมหาชน และทรัพย์สินของอาณาจักรเยอรมันเดิม ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตก ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

2. ทรัพย์สินทางด้านการคลังของเยอรมันตะวันออก ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 22 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน⁶ ได้แก่ ทรัพย์สินของรัฐที่ได้มีความมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ทางด้านการบริหารโดยเฉพาะ ซึ่งบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐ ถือว่าทรัพย์สินเหล่านี้เป็นทรัพย์สินทางด้านการคลัง (financial acts) มีรายละเอียดดังนี้คือ

2.1 ทรัพย์สินที่ไม่ได้นำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านการบริหาร ได้แก่ ที่ดิน ป่าไม้ กสิกรรม และทรัพย์สินสาธารณะที่มีตัวตนตามกฎหมาย ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยัง federal trusteeship เว้นแต่ทรัพย์สินดังกล่าวได้ถูกโอนไปยัง Trust Agency อย่างไรก็ตามทรัพย์สินที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะไม่รวมถึงทรัพย์สินทางด้านประกันสังคม

2.2 ทรัพย์สินทางการคลังที่ถูกใช้โดยมีวัตถุประสงค์ สำหรับรัฐมนตรีกระทรวงความมั่นคงและสถาบันความมั่นคงแห่งชาติ ทรัพย์สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้โอนไปยัง Trust Agency เว้นแต่ทรัพย์สินดังกล่าวได้ถูกนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ทางสังคม หรือประโยชน์ทางสาธารณะแล้ว

2.3 ทรัพย์สินที่สาธารณชนเป็นเจ้าของ โดยมีวัตถุประสงค์การใช้เป็นในลักษณะที่พักอาศัย และอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของอาคารสงเคราะห์ ทรัพย์สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้กลายเป็นทรัพย์สินของผู้มีอำนาจของท้องถิ่น

ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติตามมาตรา 22 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นว่า ทรัพย์สินทางด้านการคลังของเยอรมันตะวันออก อันได้แก่ ทรัพย์สินสาธารณะ ทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน ทรัพย์สินที่อยู่ในรูปของกสิกรรมและป่าไม้ และทรัพย์สินทางด้านการคลังที่ใช้โดยวัตถุประสงค์เบื้องต้นสำหรับรัฐมนตรีกระทรวงความมั่นคง และสถาบันความมั่นคงแห่งชาติ ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตก ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 16

⁶Ibid., p.477-478.

ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

3. หุ้นของเยอรมันตะวันออกที่มีอยู่ในธนาคาร Staatsbank Berlin ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 23(7) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน⁷ ได้แก่

3.1 หุ้นในธนาคาร Staatsbank Berlin ของเยอรมันตะวันออก หุ้นเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังดินแดนของเยอรมันตะวันออก

3.2 ธนาคาร Staatsbank Berlin ซึ่งเป็นธนาคารกลางของเยอรมันตะวันออก ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังสถาบันทางการเงิน (Credit institution) ภายใต้กฎหมายมหาชนหรือกฎหมายอื่น ๆ ของเยอรมันตะวันตก

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 23(7) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่าการหุ้นในธนาคาร Staatsbank Berlin ถูกกำหนดให้โอนไปยังดินแดนเยอรมันตะวันออกหรือการโอนธนาคาร Staatsbank Berlin ไปยังสถาบันทางการเงินภายใต้กฎหมายมหาชนหรือกฎหมายอื่นของเยอรมันตะวันตกจะเห็นได้ว่าเป็นการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกของรัฐทั้งประเภทสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์ เนื่องจากแนวทางปฏิบัติของรัฐได้กำหนดให้สังหาริมทรัพย์ของรัฐ หมายรวมถึง เงินตรา (Currency) และกองทุนของรัฐ (State funds) ซึ่งประกอบไปด้วย เงินสด หลักทรัพย์ (Stocks) ทั้งที่อยู่ในรูปของหลักทรัพย์ที่ไถ่ถอนได้ง่าย (liquid) และหลักทรัพย์ที่อยู่ในรูปของการลงทุน (invested) และหุ้น (Share)⁸ ดังนั้นการที่หุ้นในธนาคาร Staatsbank Berlin ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังมลรัฐของเยอรมันตะวันออกซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนเยอรมันตะวันตกภายหลังการรวมเยอรมันและธนาคาร Staatsbank Berlin ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังสถาบันทางการเงินภายใต้กฎหมายมหาชนหรือกฎหมายอื่นของเยอรมันตะวันตกซึ่งจึงสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

⁷Ibid., p.479-480.

⁸United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the International Law Commission, p.29-36.

4. ทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกที่ถือครองอยู่ในทรัสต์ ตามที่ปรากฏอยู่ใน มาตรา 25 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน⁹ ได้แก่ วิสาหกิจเดิมที่สาธารณชนเป็นเจ้าของ (publicly owned enterprises) ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนด ให้อยู่ภายใต้การดูแลของ Trust Agency โดยจะมีการปรับปรุงโครงสร้างและจัดทำวิสาหกิจที่สาธารณชนเป็นเจ้าของให้ กลายมาเป็นธุรกิจเอกชนตามกฎหมายของเยอรมันตะวันตก

ข้อสังเกต ทรัพย์สินของชาติ (Nationally-owned property) หรือ "ทรัพย์สินของประชาชน" (people's property หรือ Volkseigentum)¹⁰ คือ ทรัพย์สินของทางราชการที่ประชาชน เป็นเจ้าของ รายละเอียดปรากฏอยู่ในมาตรา 12 ของรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตย เยอรมัน (เยอรมันตะวันออก) ซึ่งได้อธิบายความหมายของ Volkseigentum¹¹ ว่าหมายถึง

(1) ทรัพย์สินที่เป็นแร่, เหมือง, โรงไฟฟ้า, เขื่อนและน่านน้ำ วิสาหกิจอุตสาหกรรม ขนาดใหญ่ สถานที่เพาะปลูกที่รัฐเป็นเจ้าของ ธนาคาร และประกันสังคม เส้นทางจราจร การขนส่งทางรถไฟ การเดินเรือในมหาสมุทร เช่นเดียวกับการบินพลเรือน ที่ทำการไปรษณีย์และ โทรคมนาคมเป็นทรัพย์สินของชาติ โดยภาคเอกชนไม่อาจเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่อำนวยความสะดวกเหล่านี้รัฐสามารถกำหนดการใช้ทรัพย์สินเหล่านี้ให้เป็นประโยชน์ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือ หรือมีส่วนร่วมกับองค์กรทางสังคม การกำหนดในการใช้ทรัพย์สินเช่นนั้นต้องรักษาผลประโยชน์ทั่วไปและประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับสังคม

⁹"Treaty between the Federal Republic of Germany and the German Democratic Republic on the Establishment of German Unity," International Legal Materials 30(March 1991), p.481.

¹⁰Michael J. Thomerson, "German Reunification : The Privatization of Socialist Property on East Germany's Path to Democracy," Georgia Journal of International and Comparative Law 21 (1991) : 123-143.

¹¹Ibid., p.124.

"(1) the mineral wealth, mines, power stations, barrages and large waters, large industrial enterprises, nationally-owned farms, banks and insurance societies, the traffic routes, the means of transport of railways, ocean shipping as well as civil aviation, post and telecommunications installations, are nationally owned property. The private ownership of these facilities is inadmissible. The state can assign their utilization and administration to cooperative or social organizations and associations. Such an assignment must serve the general interests and increase the social wealth."

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 12 ของรัฐธรรมนูญเยอรมันตะวันออก จะเห็นว่าวิสาหกิจเดิมที่สาธารณชนเป็นเจ้าของ (publicly owned enterprise) ถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐประเภทหนึ่ง (nationally owned property) เมื่อพิจารณาจากการปฏิบัติในมาตรา 25 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันกำหนดให้ทรัพย์สินที่ถือครองอยู่ในทรัสต์ (Asset Held in Trust) อันได้แก่ วิสาหกิจเดิมที่สาธารณชนเป็นเจ้าของ Trust Agency ของเยอรมันตะวันตกที่จะดำเนินกฎหมายที่เกี่ยวกับการทำธุรกิจของรัฐให้เป็นของเอกชน และการปรับปรุงองค์กรเกี่ยวกับทรัพย์สินที่สาธารณชนเป็นเจ้าของ (The Privatization and Recognition of Publicly Owned Assets Act หรือ ที่เรียกว่า Trusteeship Act) ลงวันที่ 17 มิถุนายน 1990 จึงถือได้ว่าเป็นการบัญญัติให้โอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกไปยังเยอรมันตะวันตก

6. ทรัพย์สินและทรัพย์สินที่ของกองทุนพิเศษ Deutsche Reichbahn ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 26 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน¹² ได้แก่ทรัพย์สินและทรัพย์สินที่ของเยอรมันตะวันออกที่มีอยู่ในเบอร์ลินตะวันตกและทรัพย์สินของอาณาจักรเยอรมันเดิม (Reich property) ในเบอร์ลินตะวันตกที่เป็นของกองทุนพิเศษ Deutsche Reichsbahn ทรัพย์สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้กลายเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก

¹²"Treaty between the Federal Republic of Germany and the German Democratic Republic on the Establishment of German Unity," International Legal Materials, p.482.

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 26 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่าทรัพย์สินและทรัพย์สินสิทธิของกองทุนพิเศษ Deutsche Reichsbahn ซึ่งเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกได้ถูกกำหนดให้กลายเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

6. ทรัพย์สินและทรัพย์สินสิทธิที่เป็นของกองทุนพิเศษ Deutsche Post ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 27 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน¹³ ได้แก่ ทรัพย์สินสิทธิทั้งหลายที่เป็นของกองทุนพิเศษ Deutsche Reichspost หรือจากอดีตกองทุนพิเศษ Deutsche Reichspost หรือเกี่ยวพันกับการปฏิบัติงานของ Deutsche Post ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้กลายเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก และรวมเข้ากับกองทุน Deutsche Bundespost ยกเว้นทรัพย์สินที่ใช้กับผู้มีอำนาจทางการบริหารและทรัพย์สินที่ใช้โดยมีความมุ่งหมายทางการเมือง

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 27 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่าทรัพย์สินและทรัพย์สินสิทธิที่เป็นของกองทุนพิเศษ Deutsche Post อันเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกได้ถูกกำหนดให้กลายเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

ดังนั้นการที่ทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกได้ถูกโอนมายังเยอรมันตะวันตก ตามที่ระบุในมาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 23(7) มาตรา 25 มาตรา 26 และมาตรา 27 ตามบทบัญญัติของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 และเมื่อทำการพิจารณาบทบัญญัติในมาตรา 12 ของรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน (เยอรมันตะวันออก) ที่วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับ "ทรัพย์สินที่ประชาชนเป็นเจ้าของ" (People's property หรือ Volkseigentum) ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินของชาติ (Nationally owned property)¹⁴ ประกอบกับบทบัญญัติในมาตรา 8 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983

¹³Ibid., p.482-483.

¹⁴Micheal J. Thomerson, "German Reunification : The Privatization of Socialist Property on East Germany's Path to Democracy," Georgia Journal of International and Comparative Law p.124.

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติในมาตรา 12 ของรัฐธรรมนูญเยอรมันตะวันออกได้วางหลักเกณฑ์ในการพิจารณาทรัพย์สินของรัฐ ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายภายในของรัฐเดิมตรงกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาทรัพย์สินของรัฐที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 8 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 ดังนั้นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกในส่วนที่เป็นทรัพย์สินของรัฐไม่ว่าจะเป็นอสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์อันจะถูกโอนมาเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก เนื่องจากเยอรมันตะวันตกได้รับโอนดินแดนเยอรมันตะวันออกมาทั้งหมด และได้ขยายการใช้อำนาจอธิปไตยของตนเหนือดินแดนเยอรมันตะวันออกจึงย่อมหมายถึงการมีกรรมสิทธิ์เหนือทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกด้วยตามหลักการโอนทรัพย์สินของรัฐ (passing of State property)¹⁵ ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน ดังตารางแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกที่โอนไปยังเยอรมันตะวันตกตามที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน ที่ผู้เขียนจะได้นำเสนอต่อไปนี้

ตารางแสดงทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกที่โอนไปยังเยอรมันตะวันตกภายใต้สนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน

ประเภทของทรัพย์สิน	ลักษณะของทรัพย์สิน	ข้อกำหนดในสนธิสัญญา	ข้อยกเว้นในสนธิสัญญา
<p>1. มาตรา 21 ทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหาร</p>	<p>1.1 ทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหารโดยเฉพาะ</p> <p>1.2 ทรัพย์สินที่ใช้ในวัตถุประสงค์ของรัฐมนตรีกระทรวงความมั่นคง หรือสถาบันความปลอดภัยแห่งชาติ</p> <p>1.3 ทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหารโดยเฉพาะแต่ไม่ได้เป็นทรัพย์สินของรัฐบาลตามข้อ 1.1</p> <p>1.4 ทรัพย์สินที่ได้มาโดยปราศจากเงื่อนไขจากการร่วมก่อตั้งหน่วยงานของรัฐภายใต้กฎหมายมหาชนที่มีไปยังรัฐบาลหรือมลรัฐและจังหวัด</p> <p>1.5 ทรัพย์สินของอาณาจักรเยอรมันเดิม (former reich)</p>	<p>1.1 ให้ทรัพย์สินเหล่านี้กลายเป็นทรัพย์สินของรัฐบาล (federal assets)</p> <p>1.2 ให้ทรัพย์สินเหล่านี้โอนมายัง Trust Agency</p> <p>1.3 ให้ทรัพย์สินเหล่านี้โอนมายัง Trust Agency</p> <p>1.4 ให้ทรัพย์สินเหล่านี้โอนกลับไปยังองค์กรที่ก่อตั้งเหล่านี้หรือผู้สืบทอด (Successor) โดยปราศจากเงื่อนไข</p> <p>1.5 ให้ทรัพย์สินเหล่านี้กลายเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลกลาง</p>	<p>1.1 ทรัพย์สินเหล่านี้ได้ถูกระบุให้ดำเนินการบริหารโดยมลรัฐจังหวัด หรือหน่วยงานอื่น ภายใต้กฎหมายพื้นฐาน</p>

ประเภทของทรัสต์สิน	ลักษณะของทรัสต์สิน	ข้อกำหนดในสนธิสัญญา	ข้อยกเว้นในสนธิสัญญา
2. มาตรา 22 ทรัสต์สินทางด้านการคลัง	2.1 ทรัสต์สินสาธารณะ ทรัสต์สินที่เป็นที่ดิน ทรัสต์สินที่อยู่ในรูปของกลไกกรรมป่าไม้ 2.2 ทรัสต์สินที่มีวัตถุประสงค์การใช้ สำหรับรัฐบาลหรือกระทรวงความมั่นคงและ สถาบันความมั่นคงแห่งชาติ	2.1 ให้ทรัสต์สินเหล่านี้ได้อยู่ภายใต้การควบคุม ของ federal trusteeship 2.2 ให้ทรัสต์สินดังกล่าวโอนไปยัง Trust Agency	2.1 ทรัสต์สินเหล่านี้ได้ถูกโอนไป ยัง Trust Agency 2.2 ทรัสต์สินเหล่านี้ได้ถูกนำไปใช้ ในวัตถุประสงค์ทางสังคมหรือ ประโยชน์สาธารณะ
3. มาตรา 23(7) หุ้นในธนาคาร Staatsbank Berlin	3.1 หุ้นของเยอรมันตะวันออกที่มีอยู่ใน ธนาคาร Staatsbank Berlin 3.2 ธนาคาร Staatsbank Berlin	3.1 ให้หุ้นเหล่านี้โอนไปยังดินแดนของ เยอรมันตะวันออก 3.2 ให้โอนไปยังสถาบันทางการเงินหรือ ภายใต้กฎหมายมหาชน หรือกฎหมายอื่น ของเยอรมันตะวันตก	
4. มาตรา 25 ทรัสต์สินที่ถือครองอยู่ในทรัสต์	4.1 วิสาหกิจเดิมที่สาธารณะเป็นเจ้าของ (publicly owned enterprises)	4.1 ให้อยู่ภายใต้การดูแลของ Trust Agency	

ประเภทของทรัพย์สิน	ลักษณะของทรัพย์สิน	ข้อกำหนดในสนธิสัญญา	ข้อยกเว้นในสนธิสัญญา
6. มาตรา 26 กองทุนพิเศษ Deutsche Reichbahn	6.1 ทรัพย์สินและทรัพย์สินอื่นของเยอรมัน ตะวันออกทั้งหมดและทรัพย์สินของอาณาจักร เยอรมันเดิม (ZReich property) ที่เป็นของ กองทุนพิเศษ Deutsche Reichbahn 6.2 กองทุนพิเศษ Deutsche Reichbahn	6.1 ให้ทรัพย์สินและทรัพย์สินเหล่านี้กลายเป็น มาเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก 6.2 ให้กองทุนพิเศษนี้กลายเป็นทรัพย์สิน ของเยอรมันตะวันตก	6.1 ทรัพย์สินและทรัพย์สินเหล่านี้ ได้ถูกนำไปใช้ในประโยชน์อื่น โดย ได้รับความยินยอมจาก Deutsche Reichbahn
6. มาตรา 27 กองทุนพิเศษ Deutsche Post	6.1 ทรัพย์สินและทรัพย์สินที่เป็นของกอง ทุนพิเศษ Deutsche Post 6.2 ทรัพย์สินที่เป็นของกองทุนพิเศษ Deutsche Reichpost หรือเป็นทรัพย์สินที่ ถูกเรียกร้องจากอดีตกองทุนพิเศษ Deutsche Reichpost หรือเกี่ยวข้องกั การปฏิบัติงานของ Deutsche Post	6.1 ให้ทรัพย์สินและทรัพย์สินเหล่านี้กลายเป็น มาเป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก โดย ถูกรวมเข้ากับ Deutsche Bundespost 6.2 ให้ทรัพย์สินเหล่านี้กลายเป็นทรัพย์สิน เป็นทรัพย์สินของเยอรมันตะวันตก โดยถูกรวม เข้ากับ Deutsche Bundespost	6.1 ทรัพย์สินและทรัพย์สินเหล่านี้ ถูกยกให้ด้วยเจตนาอื่นได้รับความ ยินยอมจาก Deutsche Post

5.1.2 หนี้สินของเยอรมันตะวันออกถูกโอนมายังเยอรมันตะวันตก

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 33 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทิตธิของรัฐในส่วนของทรัพย์สินของรัฐ บรรณาสาร และหนี้สิน ค.ศ.1983¹⁵ "หนี้สินของรัฐ" (State debt) หมายถึงข้อบังคับทางการเงินของรัฐเดิมที่มีต่อรัฐอื่นองค์การระหว่างประเทศ หรือบุคคลใดในทางกฎหมายระหว่างประเทศตรงกับกฎหมายระหว่างประเทศในทางปฏิบัติของรัฐ หนี้สินของรัฐได้แก่ หนี้สินที่เกิดขึ้นจากการกระทำของรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลของท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์การใช้ประโยชน์จากหนี้สินดังกล่าวเป็นการทั่วไปในดินแดน (National debts) กับหนี้สินที่มีวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากหนี้สินดังกล่าวเป็นการเฉพาะดินแดน (Localized debts) โดยไม่รวมถึงหนี้สินที่เกิดจากการกระทำของผู้มีอำนาจในดินแดนซึ่งดินแดนดังกล่าวมีความสามารถทางการเงินเป็นของตนเอง (Local debts) ซึ่งหนี้สินของรัฐแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ

1.1 หนี้สินทางการเมือง¹⁷ (political debts) ได้แก่ หนี้สินที่รัฐประกาศรับผิดและยอมรับผิดในความผิดนั้นกับอีกรัฐหนึ่ง สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ทางการเมือง (Political events) หนี้สินในการก่อตั้งระบบ (regime debts) เพื่อสร้างระบบทางการเมือง (political regime) และหนี้สินที่เกิดจากการทำสงคราม (war debts) หนี้สินเหล่านี้โดยทั่วไปแล้วจะไม่โอนไปยังรัฐผู้สืบทิตธิ เนื่องจากหนี้สินของรัฐเป็นหนี้สินที่ผูกพันเฉพาะคู่สัญญาตามหลักกฎหมายในเรื่องบุคคลสืบทิตธิ และแนวทางปฏิบัติของรัฐผู้สืบทิตธิส่วนมากมักจะ ไม่ทำความตกลงรับโอนหนี้สินลักษณะดังกล่าว

1.2 หนี้สินที่ไม่มีลักษณะทางการเมือง (non-political debts) ได้แก่หนี้สินโดยทั่วไปที่รัฐอยู่ในฐานะลูกหนี้ เช่นหนี้สินทางการค้า หนี้สินที่ใช้ในการพัฒนาประเทศหนี้สินที่เกิดจากผู้มีอำนาจของท้องถิ่น หรือหน่วยงานราชการ ฯลฯ เหล่านี้โดยทั่วไป

¹⁵United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the Law Commission, p.124

¹⁶"Vienna Convention on Succession of States in Respect of State property, Archives and Debt 1983," International Legal Materials, p.322.

¹⁷United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the Law Commission, p.77-79.

แล้วจะไม่โอนไปยังรัฐผู้สืบทอด เนื่องจากเป็นหนี้สินที่เกิดขึ้นมาผลผูกพันเฉพาะรัฐคู่สัญญาตามหลักกฎหมายในเรื่องบุคคลสิทธิ แต่ในทางปฏิบัติของรัฐผู้สืบทอดมักจะทำความตกลงรับโอนหนี้สินดังกล่าวตามหลักกฎหมายในเรื่องความยินยอมของรัฐ

แต่เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 33 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ. 1978 จะเห็นได้ว่า ได้ให้ความหมาย "หนี้สินของรัฐ" ไว้อย่างกว้าง ๆ ดังนั้นในการพิจารณาเกี่ยวกับการรับโอนพันธกรณีในหนี้สินของรัฐเดิมจึงต้องพิจารณาจากแนวทางปฏิบัติของรัฐที่ผ่านมานในอดีต สำหรับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเกี่ยวกับพันธกรณีในหนี้สินของรัฐเดิม เมื่อมีการรวมรัฐเกิดขึ้นนั้น บทบัญญัติในมาตรา 39 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ กำหนดให้ หนี้สินของรัฐเดิมจะโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด ตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สินสิทธิและเมื่อการพิจารณาบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน (Unification Treaty) จะเห็นได้ว่ามีการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสืบทอดของรัฐในหนี้สินของเยอรมันตะวันออกโดยกำหนดให้หนี้สินของเยอรมันตะวันออกโอนมายังเยอรมันตะวันตก ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 39 ของอนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ. 1983 โดยบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันได้แบ่งหนี้สินของรัฐออกเป็น สามส่วนด้วยกัน รายละเอียดสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. หนี้สินของเยอรมันตะวันออก ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 23 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน¹⁸ ได้แก่ หนี้สินที่ปรากฏอยู่ในงบประมาณส่วนกลางของเยอรมันตะวันออก หนี้สินที่เกิดจากเยอรมันตะวันออกเป็นผู้ค้าประกัน ผู้รับรอง ผู้รับประกันก่อนการรวมประเทศ ความรับผิดชอบที่เกิดจากการที่เยอรมันตะวันออกในธนาคาร Staatsbank Berlin การโอนธนาคาร Staatsbank Berlin ความรับผิดชอบที่เกิดจากการที่เยอรมันตะวันออกในฐานะผู้ค้าประกันของธนาคาร Staatsbank Berlin หนี้สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตก โดยได้แยกหน่วยงานที่รับผิดชอบในหนี้สินดังกล่าวตามประเภทของหนี้สินดังต่อไปนี้คือ

1.1 หนี้สินของเยอรมันตะวันออกทั้งหมดที่ปรากฏอยู่ในงบประมาณส่วนกลางที่ได้มีการรวบรวมจนถึงปัจจุบันหนี้สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้โอนไปยังกองทุนพิเศษของสหพันธรัฐ (Federal Special Fund) โดยปราศจากข้อจำกัดทางกฎหมาย

¹⁸"Vienna Convention on Succession of States in Respect of State Property, Archives and Debts 1983," International Legal Materials, p.324.

1.2 หนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่เกิดจากการเป็นผู้ค้าประกัน ผู้รับรอง ผู้รับประกัน โดยได้ถูกกำหนดไว้ในงบประมาณของเยอรมันตะวันออกก่อนการรวมประเทศ หนี้สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตก

1.3 ความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นจากการที่เยอรมันตะวันออกเป็นผู้ค้าประกัน ในธนาคาร Staatsbank berlin หนี้สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้โอนไปยังสหพันธรัฐ

จากบทบัญญัติข้างต้น จะเห็นได้ว่า หนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่เกิดจากงบประมาณส่วนกลางและหนี้สินที่เกิดจากการเป็นผู้ค้าประกัน ผู้รับรอง ผู้รับประกัน ฯลฯ ตามบทบัญญัติในมาตรา 23 ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันเป็นหนี้สินที่มีลักษณะเป็น "หนี้สินของรัฐ"¹⁹ การโอนหนี้สินดังกล่าวไปยังเยอรมันตะวันตกจึงสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 39 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 ที่กำหนดให้หนี้สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

เป็นที่สังเกตว่าบทบัญญัติในมาตรา 23 ได้กล่าวถึงหนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่เกิดจากงบประมาณส่วนกลาง โดยไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนเกี่ยวกับลักษณะของหนี้สินของรัฐว่าเป็นหนี้สินในลักษณะใด กล่าวคือเป็นหนี้สินของรัฐที่รวมไปถึงหนี้สินที่มีลักษณะทางการเมืองหรือไม่ ดังนั้นการที่มาตรา 23 ได้บัญญัติเกี่ยวกับหนี้สินของรัฐไว้อย่างกว้าง ๆ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้รัฐผู้มีส่วนได้เสียและเยอรมันตะวันตกในฐานะรัฐผู้สืบสิทธิดำเนินการเจรจาเพื่อทำความเข้าใจในหนี้สินเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนี้สินที่มีลักษณะทางการเมืองแม้ว่าโดยทางปฏิบัติของรัฐจะไม่โอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ แต่หากเยอรมันตะวันตกยินยอมที่จะชำระหนี้เหล่านั้น แทนเยอรมันตะวันออกก็สามารถทำได้ตรงกับหลักกฎหมายในเรื่องความยินยอมของรัฐ (res inter alios acta) ดังเช่น กรณีที่เยอรมันตะวันตกจะต้องจ่ายเงินช่วยเหลือกองกำลังทหารโซเวียต ที่ตั้งอยู่ในดินแดนเยอรมันตะวันออก และให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่กองกำลังทหารดังกล่าวจะไปหาที่ตั้งแห่งใหม่ (relocation costs) โดยเยอรมันตะวันตกจะต้องออกค่าใช้จ่ายเหล่านี้ทั้งหมดที่เป็นเงิน 12 ล้านเยอรมันมาร์ค (DM 12 bn)²⁰ ซึ่งหนี้สินลักษณะดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่าหนี้สินดังกล่าวเป็นหนี้สิน ที่สืบเนื่องมาจากการก่อตั้งระบบทางการเมือง (political regime) เมื่อพิจารณา

¹⁹"United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the Law Commission, p.76.

²⁰Christoph Bluth, "Germany and the Soviet Union : towards a new Rappallo," The World Today (November 1990) : 199-200.

จากทางปฏิบัติของรัฐแล้วหนี้สินในส่วนนี้ จะไม่โอนไปยังรัฐผู้สืบทอดแต่เนื่องจากเยอรมันตะวันตกต้องการให้มีการถอนกำลังทหารออกจากดินแดนเยอรมันตะวันออก และเบอร์ลินตะวันออกให้เสร็จสิ้นภายในปี ค.ศ.1994 ตามที่ระบุอยู่ในมาตรา 4 ของข้อตกลงสอง+สี่ เยอรมันจึงมีความจำเป็นที่ต้องให้เงินสนับสนุนกองกำลังทหารโซเวียตที่อยู่ในดินแดนเยอรมันตะวันออก และให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการไปหาที่ตั้งกองกำลังแห่งใหม่เพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างเรียบร้อย ดังนั้นการตกลงเรื่องเงินช่วยเหลือของเยอรมันตะวันตกในกรณีนี้จึงไปตามหลักความยินยอมของรัฐ (res inter alios acta)

2. ความรับผิดชอบของเยอรมันตะวันออกในกองทุนพิเศษ Deutsche Reichsbahn ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 26(2) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน²¹ หนี้สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตกพร้อมกับการโอนทรัพย์สินและทรัพย์สินสิทธิของเยอรมันตะวันออก และทรัพย์สินสิทธิของอาณาจักรเยอรมันเดิม

จากบทบัญญัติในมาตรา 26(2) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่า ความรับผิดชอบและสิทธิเรียกร้องของเยอรมันตะวันออกที่มีอยู่ในกองทุนพิเศษ Deutsche Reichsbahn จะถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก พร้อมกับการโอนทรัพย์สินในกองทุนดังกล่าว ตามหลัก ผู้รับโอนไม่มีสิทธิดีกว่าผู้โอน (nemo plus juris transferre quam ipse habet) หรือตามหลัก หนี้สินติดตามไปกับทรัพย์สิน (res transit cum suo onero) ซึ่งเป็นหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน โดยบทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 39 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้หนี้สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด

3. ความรับผิดชอบของเยอรมันตะวันออกในกองทุนพิเศษ Deutsche Post ตามที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 27(1) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน²² หนี้สินเหล่านี้ถูกกำหนดให้โอนไปยังกองทุนพิเศษ Deutsche Post ยกเว้นความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นจากการใช้ทรัพย์สินของผู้มีอำนาจทางการบริหาร หรือความรับผิดชอบที่เกิดจากการใช้ทรัพย์สินที่มีความมุ่งหมายทางการเมือง

²¹"Treaty between the Federal Republic of Germany and the German Democratic Republic on the Establishment of German Unity," International Legal Materials, p.482.

²²Ibid., p.482.

จากบทบัญญัติในมาตรา 27(1) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมัน จะเห็นได้ว่าความรับผิดที่เยอรมันตะวันออกมีอยู่ในกองทุนพิเศษ Deutsche Post จะถูกโอนไปยังกองทุนพิเศษ Deutsche Bundespost ซึ่งเป็นกองทุนพิเศษของเยอรมันตะวันตก ความรับผิดชอบในกองทุนพิเศษ Deutsche Post ถือได้ว่าเป็นหนี้สินของรัฐ ดังนั้นการโอนความรับผิดในกองทุนพิเศษไปยังกองทุนพิเศษ Deutsche Bundespost ของเยอรมันตะวันตกสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 39 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้หนี้สินของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ

ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในส่วนหนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่ได้มีกำหนดไว้ในมาตรา 23 มาตรา 26(2) และมาตรา 27(1) ของสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่าหนี้สินเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตก ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 39 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.1983 ดังตารางแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับหนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่โอนไปยังเยอรมันตะวันตก ตามที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันที่ผู้เขียนจะได้นำเสนอต่อต่อไปนี้

ตารางแสดงหนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่โอนไปยังเยอรมันตะวันตกภายใต้สนธิสัญญาการรวมรัฐ

ประเภทของหนี้สิน	ลักษณะของหนี้สิน	ข้อกำหนดในสนธิสัญญา
1. มาตรา 23 ความตกลงเรื่องหนี้สิน	1.1 หนี้สินของเยอรมันตะวันออกทั้งหมด 1.2 หนี้สินของเยอรมันตะวันออกที่เกิดจากการเป็นคู่ค้าประกันผู้รับรอง ผู้รับประกัน และได้ถูกกำหนดในงบประมาณก่อนการรวมประเทศ 1.3 ความรับผิดชอบจะเกิดจากการที่เยอรมันตะวันออกอยู่ในฐานะคู่ค้าประกัน ผู้รับรอง ผู้ประกัน ในธนาคาร Staatsbank Berlin	1.1 ให้หนี้สินเหล่านี้โอนมายังกองทุนพิเศษของสหพันธรัฐ (federal special fund) 1.2 ให้หนี้สินเหล่านี้โอนมายังเยอรมันตะวันตก 1.3 ให้หนี้สินเหล่านี้โอนมายังสหพันธรัฐ
2. มาตรา 26(2) ความรับผิดชอบในกองทุนพิเศษ Deutsche Reichnahn	2.1 ความรับผิดชอบในกองทุนพิเศษ Deutsche Reichbahn	2.1 ให้ความรับผิดชอบเหล่านี้โอนไปยังเยอรมันตะวันตก
3. มาตรา 27(1) ความรับผิดชอบในกองทุนพิเศษ Deutsche Post	3.1 ความรับผิดชอบในกองทุนพิเศษ Deutsche Post	3.1 ให้ความรับผิดชอบเหล่านี้โอนไปยังกองทุนพิเศษ Deutsche Bundespost

5.1.3 บรรณาสารของเยอรมันตะวันออกถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก

ในทางปฏิบัติของรัฐที่ผ่านมานในอดีตถือว่าบรรณาสารของรัฐเป็นทรัพย์สินของรัฐ²³ แต่เนื่องจากความแตกต่างทางลักษณะทางกายภาพระหว่างบรรณาสารของรัฐและทรัพย์สินของรัฐทำให้มีการบัญญัติในส่วนบรรณาสารของรัฐแยกออกมาจากทรัพย์สินของรัฐ กล่าวคือ เมื่อมีการสืบสิทธิของรัฐเกิดขึ้น ทรัพย์สินของรัฐเดิมและบรรณาสารของรัฐเดิมจะต้องถูกโอนไปยังรัฐผู้สืบสิทธิ ตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน แต่ลักษณะของการโอนทรัพย์สินของรัฐเดิมและบรรณาสารของรัฐเดิมนี้เองที่ทำให้เกิดความแตกต่างกันเกิดขึ้น เนื่องจากการแบ่งทรัพย์สินของรัฐเดิมเป็นการแบ่งเอากับตัวทรัพย์สินนั้นโดยตรง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายกับตัวทรัพย์สินเหล่านั้นได้ ในขณะที่การแบ่งบรรณาสารของรัฐเดิมไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายกับบรรณาสารของรัฐเหล่านั้น เนื่องจากบรรณาสารของรัฐสามารถทำการผลิตขึ้นมาใหม่โดยการถ่ายสำเนาหรือคัดลอกเป็นคู่ฉบับได้²⁴ จากความแตกต่างระหว่างทรัพย์สินของรัฐ และบรรณาสารของรัฐ ดังข้างต้น ทำให้บทบัญญัติในอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983 บัญญัติเรื่องบรรณาสารของรัฐแยกออกมาจากทรัพย์สินของรัฐ

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 20 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ. 1983²⁵ จะเห็นได้ว่า "บรรณาสารของรัฐ" (State Archives) ได้แก่ เอกสารของรัฐเดิมทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นเอกสารที่ได้รับเข้ามาหรือจำหน่ายออกไปจากการปฏิบัติงานตามหน้าที่ของรัฐเดิม โดยเอกสารเหล่านั้นถือว่าเป็นเอกสารของรัฐ ตามกฎหมายภายใน โดยเอกสารเหล่านั้นถูกเก็บรักษาโดยรัฐเดิม หรือถูกเก็บรักษาในลักษณะของบรรณาสารไม่ว่าการเก็บรักษาดังกล่าวจะมีจุดมุ่งหมายใดก็ตาม เมื่อการรวมเยอรมันถือว่าเป็นการรวมรัฐในทางกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้นในการพิจารณาเกี่ยวกับบรรณาสารของรัฐเดิม เมื่อมีการรวมรัฐเกิดขึ้นจึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 29 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบสิทธิของรัฐ ค.ศ.

²³United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the Law Commission, p.47.

²⁴Ibid., p.48.

²⁵"Vienna Convention on Succession of States in respect of State property, Archives and Debts 1983," International Legal Materials, p.315.

1983²⁶ ที่กำหนดให้บรรณาสารของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด ซึ่งหลักเกณฑ์ในมาตรา 29 นี้ ตรงกับหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน

และเมื่อทำการพิจารณาบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาการรวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่า ไม่มีการบัญญัติที่เกี่ยวกับการโอนบรรณาสารของเยอรมันตะวันออกไปยังเยอรมันตะวันตกไว้โดยตรง ดังนั้นในการพิจารณาเกี่ยวกับการโอนบรรณาสารของเยอรมันตะวันออก ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรนำเอาหลักเกณฑ์ ที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาการรวมรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกมาพิจารณาควบคู่กับการโอนบรรณาสารของเยอรมันตะวันออก เนื่องจากบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐได้กำหนด เกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกไปยังเยอรมันตะวันตกไว้อย่างกว้าง ๆ เมื่อพิจารณาแนวทางปฏิบัติของรัฐที่ผ่านมาในอดีต จะเห็นได้ว่าเมื่อมีการโอนทรัพย์สินของรัฐเดิมไปยังรัฐผู้สืบทอด นอกจากตัวทรัพย์สินที่โอนไปยังรัฐผู้สืบทอดแล้วยังหมายความรวมถึงบรรดาเอกสารหรือหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัทรัพย์สินเหล่านั้นด้วย ดังนั้นการที่บทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมรัฐกำหนดให้ทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกตามที่ระบุอยู่ในมาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 23(7) มาตรา 25 มาตรา 26 และมาตรา 27 โอนไปยังเยอรมันตะวันตก จึงย่อมหมายความรวมถึงเอกสารหรือหลักฐานที่มีความเกี่ยวข้องกัทรัพย์สินเหล่านั้นด้วย ซึ่งเอกสารหรือหลักฐานต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกัทรัพย์สินเหล่านั้นก็คือบรรณาสารของรัฐตามความหมายที่ระบุอยู่ในมาตรา 20 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้บรรณาสารของรัฐ หมายถึง เอกสารของรัฐเดิมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นเอกสารที่รับเข้ามา หรือจำหน่ายออกไปจากการปฏิบัติงานตามหน้าที่ โดยที่เอกสารเหล่านั้นถือว่าเป็นเอกสารของรัฐตามกฎหมายภายในโดยเอกสารเหล่านั้นถูกเก็บโดยรัฐเดิม หรือถูกเก็บรักษาในลักษณะของบรรณาสารไม่ว่าการเก็บรักษาดังกล่าวจะมีความมุ่งหมายใดก็ตาม

ดังนั้นเมื่อการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกครอบคลุมไปถึงบรรณาสารที่เกี่ยวข้องกัทรัพย์สินเหล่านั้น ตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สินจึงสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 29 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้บรรณาสารของรัฐเดิมโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด

²⁶Ibid., p.319.

5.2 ข้อสังเกตเกี่ยวกับพันธกรณีในส่วนทรัพย์สินของรัฐที่เยอรมันอยู่นอกเหนือสนธิสัญญาการรวมรัฐ

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาการรวมรัฐจะ เห็นได้ว่าไม่ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับการโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออก ทั้ง ๆ ที่ในทางปฏิบัติของรัฐถือว่าเงินตราของรัฐเป็นทรัพย์สินของรัฐ ดังนั้นในการพิจารณาเกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกจึงต้องพิจารณาจากสนธิสัญญาระหว่างเยอรมันตะวันออกกับเยอรมันตะวันตกที่ได้ทำความตกลงกันก่อนการรวมรัฐ ปรากฏว่าได้มีการทำสนธิสัญญาเกี่ยวกับกายภาพระบบเงินตรา เศรษฐกิจ และ สัมคมระหว่างเยอรมันตะวันออกและเยอรมันตะวันตก ซึ่งสนธิสัญญาดังกล่าวได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออกมายังเยอรมันตะวันตก โดยการใช้อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา รายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 เงินตราของเยอรมันตะวันออกถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก

เมื่อพิจารณาจากขั้นตอนในการดำเนินการรวมเยอรมัน จะเห็นได้ว่า ก่อนที่จะได้มีการรวมรัฐเยอรมัน ได้มีการทำความตกลงระหว่างเยอรมันตะวันออกและเยอรมันตะวันตกเกี่ยวกับเรื่อง "เงินตรา" (Currency) ของเยอรมันตะวันออกที่ใช้หมุนเวียนในดินแดนของเยอรมันตะวันออกและในต่างประเทศ เนื่องจากถือว่าเงินตราเป็นทรัพย์สินของรัฐประเภทหนึ่ง ซึ่งจะต้องทำความตกลงกัน ดังนั้นหลักเกณฑ์ที่นำมาพิจารณาจึงเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่ใช้ในเรื่องทรัพย์สินของรัฐกล่าวคือ เมื่อมีการสืบทอดของรัฐเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการสืบทอดของรัฐในประเภทใดก็ตาม รัฐเดิมจะสิ้นสุดการใช้อำนาจอธิปไตยในดินแดนที่มีการสืบทอดของรัฐเสมอ โดยทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับดินแดนดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นอสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์จะถูกโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด โดยรัฐผู้สืบทอดจะเป็นผู้เข้าถือสิทธิ์ในทรัพย์สินเหล่านั้นแทนรัฐเดิม ตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน ดังนั้นเงินตราของรัฐเดิมที่ใช้หมุนเวียนอยู่ในดินแดนที่ได้มีการสืบทอดของรัฐจะถูกโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด โดยรัฐผู้สืบทอดจะเป็นผู้เข้ามาถือสิทธิ์ในเงินตราของรัฐเดิมรวมทั้งการสำรองทองคำและอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (gold and foreign exchange reserves) ทรัพย์สินและทรัพย์สินที่มีอยู่จริงของสถานที่ผลิตเงินตราของรัฐเดิมที่ตั้งอยู่ในดินแดนที่มีการสืบทอดของรัฐ โดยทรัพย์สินเหล่านี้จะถูกโอนจากรัฐเดิมไปยังรัฐผู้สืบทอดภายหลังการสืบทอดของรัฐ ทั้งนี้เนื่องจากในระบบการเงินของโลกในปัจจุบันเงินตราที่ใช้หมุนเวียนอยู่ในแต่ละประเทศจะต้องมีทองคำสนับสนุนค่าของเงินตราเหล่านั้น ดังนั้นรัฐผู้สืบทอดจึงควรจะได้รับทองคำที่มีค่าเท่ากับเงินตราที่หมุนเวียนอยู่ในดินแดนของรัฐผู้สืบทอด ด้วยเหตุนี้รัฐผู้สืบทอดจึงมีสิทธิ์เรียกร้องในทองคำและการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของรัฐเดิม หรือเป็นการสร้างความมั่นคง (security) และเป็นการสนับสนุน (backing) 0 เงินตราของรัฐเดิมที่โอนไปยังรัฐผู้สืบทอดสำหรับเงินตรา การสำรองทองคำและอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ เหรียญที่มูลค่าตาม

กฎหมาย (monetary tokens) ที่เป็นของรัฐเดิมที่มีวัตถุประสงค์ในการใช้เพียงชั่วคราว หรือไม่มีเจตนาที่จะใช้ในปัจจุบันกับดินแดนที่ได้มีการสืบทอดของรัฐเกิดขึ้น เมื่อพิจารณาจากทางปฏิบัติของรัฐที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าบรรดาเงินตรา การสำรองทองคำ และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และเหรียญที่มีมูลค่าตามกฎหมายของรัฐเดิมเหล่านั้นไม่มีความเกี่ยวข้อง หรือมีความสัมพันธ์กับดินแดนที่มีการสืบทอดของรัฐโดยตรง ดังนั้นบรรดาทรัพย์สินของรัฐเดิมเหล่านี้จะไม่โอนจากรัฐเดิมไปยังรัฐผู้สืบทอด²⁷

กรณีการรวมเยอรมันเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 1990 ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเยอรมันตะวันออกสิ้นสุดความเป็นรัฐลงไปทั้งหมดด้วยการรวมดินแดนเข้ากับเยอรมันตะวันตก บรรดาทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินตราของเยอรมันตะวันออก ที่ใช้หมุนเวียนอยู่ในดินแดนของเยอรมันตะวันออกจะต้องถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก ตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาจากทางปฏิบัติของเยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออกจะเห็นได้ว่า มีการทำความตกลงเกี่ยวกับเรื่องเงินตราของเยอรมันตะวันออก ปรากฏอยู่ในมาตรา 1(2) และมาตรา 10 ของสนธิสัญญาการรวมระบบเงินตรา เศรษฐกิจ และสังคม ค.ศ. 1990 ที่จัดทำขึ้นระหว่างเยอรมันตะวันออกและเยอรมันตะวันตก²⁸ กล่าวคือในมาตรา 1(2) ของสนธิสัญญาดังกล่าว²⁹ กำหนดให้มีการรวมกัน ในเรื่องของเงินตราระหว่างเยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก (unified currency) โดยกำหนดให้เงินมาร์คของเยอรมันตะวันตก (Deutsche Mark) เป็นเงินตราที่ใช้เป็นการทั่วไป ความรับผิดชอบและสิทธิเรียกร้องที่มีอยู่ในเงินมาร์คของเยอรมันตะวันออกจะถูกแปลงค่าเป็นเงินมาร์คตะวันตกในสนธิสัญญาดังกล่าว³⁰ ซึ่งตรงกับมาตรา 10 ของสนธิสัญญาดังกล่าว³⁰ ที่กำหนดให้ เงินมาร์คตะวันตกเป็นสื่อกลางในการชำระเงินในทางบัญชี (Unit of account) และในการรับฝากเงินตรา และได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับเงินตราเยอรมันตะวันออกกล่าวโดยสรุปได้ ดังนี้

²⁷United Nations, "Succession of States in respect of matters other than treaties," Yearbook of the Law Commission, p.65.

²⁸"Treaty Establishing a Monetary, Economic and Social Union between the Federal Republic of Germany and the German Democratic Republic," International Legal Materials, p.1120-1127.

²⁹Ibid., p.1120.

1. เงินมาร์คตะวันตกจะถูกนำมาใช้ในเยอรมันตะวันออก ตั้งแต่ 1 มิถุนายน 1990 เป็นต้นไป
2. ค่าจ้าง เงินเดือน เงินช่วยเหลือ (grants) เบี้ยบ้านนาญ (penisons) ค่าเช่าบ้าน (rents) และค่าเช่าทรัพย์สิน (leases) และการชำระหนี้ในลักษณะอื่นทั่ว ๆ ไปที่ถูกกำหนดเป็นเงินมาร์คตะวันออกจะถูกแปลงค่าเป็นเงินมาร์คตะวันตกในอัตราส่วน 1 ต่อ 1
3. บรรดาสิทธิเรียกร้องและความรับผิดชอบที่ถูกกำหนดเป็นเงินมาร์คตะวันออกจะถูกแปลงค่าเป็นเงินมาร์คตะวันตกในอัตราส่วน 2 ต่อ 1
4. เงินฝากในสถาบันทางการเงินเฉพาะที่ตั้งอยู่ในเยอรมันตะวันออก จะถูกแปลงค่าเป็นเงินมาร์คตะวันตก โดยมีข้อจำกัดเกี่ยวกับผู้รับประโยชน์ในเงินฝากดังกล่าวดังนี้คือ สำหรับเงินสดและเงินฝากธนาคารผู้ที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี สามารถแลกได้ในวงเงิน 2,000 มาร์คตะวันออก ผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-60 ปี สามารถแลกได้เงินในวงเงิน 4,000 มาร์คตะวันออก และสำหรับผู้ที่มีอายุมากกว่า 60 ปี สามารถแลกได้ในวงเงิน 6,000 มาร์คตะวันออก³¹ โดยถูกแปลงค่าเป็นเงินมาร์คตะวันตกในอัตราส่วน 1 ต่อ 1

ดังนั้นการที่เยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก ได้ทำความตกลงเกี่ยวกับการรวมระบบการเงิน โดยกำหนดให้เงินมาร์คของเยอรมันตะวันออกจะต้องถูกแลกเปลี่ยนเป็นเงินมาร์คของเยอรมันตะวันตกตามอัตราแลกเปลี่ยนข้างต้น และกำหนดให้ใช้เงินมาร์คตะวันตกในดินแดนของเยอรมันตะวันออก ซึ่งการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนและรับแลกเปลี่ยนเงินมาร์คตะวันตกดังกล่าวโดยเยอรมันตะวันตกแสดงให้เห็นว่าเยอรมันตะวันตกได้รับโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกอย่างไรก็ตามการรับโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออกตามมาตรา 10 นี้ ไม่ได้กล่าวถึงทองคำที่ใช้สำหรับการสนับสนุนค่าของเงินมาร์คตะวันออกที่ใช้หมุนเวียนก่อนการรวมรัฐ ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากทางปฏิบัติของรัฐผู้เขียนจึงเห็นว่า การโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออกควรจะหมายความรวมถึงทองคำที่ใช้สำหรับสนับสนุนค่าของเงินด้วยตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน

³⁰ Ibid., p.1126-1127.

³¹ ทิพย์วรรณ เปี่ยมปัญญาศิลป์, การรวมประเทศเยอรมัน, หน้า 69.

อย่างไรก็ตามเป็นที่สังเกตว่าการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการรวมระบบเงินตราระหว่างเยอรมันตะวันออกและเยอรมันตะวันตก ตามสนธิสัญญารวมระบบเงินตรา เศรษฐกิจ และสังคมที่จัดทำขึ้นระหว่างเยอรมันทั้งสองนี้ มีความเกี่ยวข้องกับอำนาจของประชาคมยุโรปโดยตรง แม้ว่าโดยทั่วไปการโอนทรัพย์สินของรัฐเดิมมายังรัฐผู้สืบทอดจะเป็นเรื่องระหว่างรัฐสองรัฐก็ตาม เนื่องจากการรวมระบบเงินตราของเยอรมันทั้งสอง จะทำให้เยอรมันตะวันออกเข้ามาสู่ระบบการเงินของยุโรป (European Monetary System) และเข้ามาสู่ข้อกำหนดของประชาคมยุโรปเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายทุนอย่างเสรี (free movement of capital) รวมทั้งมีอิสระในการชำระเงินภายใต้มาตรา 106 ของสนธิสัญญาประชาคมยุโรป (EEC Treaty) อันนำมาสู่ตลาดการเงินและการบริการของยุโรป³² ดังนั้นการโอน"เงินตราของเยอรมันตะวันออก" ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐเดิมทางเยอรมันตะวันตกจึงต้องทำการหารือกับประชาคมยุโรปก่อน การโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออกมายังเยอรมันตะวันตกจึงไม่ได้เป็นการโอนทรัพย์สินของรัฐโดยอัตโนมัติตามหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ.1983 จากข้อเท็จจริงปรากฏว่าได้มีการรวมระบบเงินตราตามสนธิสัญญารวมระบบเงินตรา เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้เงินตราของเยอรมันตะวันออกถูกแปลงค่าเป็นเงินมาร์คตะวันตกเมื่อได้มีการนำเงินดังกล่าวมาแลกเปลี่ยนเป็นเงินมาร์คตะวันตก ด้วยเหตุนี้บทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการรวมระบบเงินตราของเยอรมันตะวันออก และเยอรมันตะวันตกที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญารวมระบบเงินตรา เศรษฐกิจ และสังคม จึงถือได้ว่าเป็นการกำหนดเกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกมายังเยอรมันตะวันตก ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ.1983 ที่กำหนดให้ทรัพย์สินของรัฐเดิมโอนมายังรัฐผู้สืบทอด

ดังนั้นเมื่อทำการวิเคราะห์บทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญารวมรัฐเยอรมัน ในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน และหนี้สินของเยอรมันตะวันออกกับอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ.1983 จะเห็นได้ว่าการวางหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่สอดคล้องกัน โดยกำหนดให้ทรัพย์สินและหนี้สินของเยอรมันตะวันออกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก โดยอาศัยหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน และความยินยอมของรัฐในการบัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าว สำหรับบรรณาการของเยอรมันตะวันออกนั้นเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในสนธิสัญญารวมรัฐเยอรมันจะเห็นได้ว่าไม่ได้มีบทบัญญัติ

³²European Communities, The European Community and German Unification, p.22.

เกี่ยวกับการโอนบรรณาสารของรัฐไว้โดยตรง แต่เมื่อพิจารณาจากทางปฏิบัติของรัฐที่ผ่านมาในอดีตจะเห็นได้ว่า บรรณาสารของรัฐได้ถูกพิจารณาควบคู่ไปกับทรัพย์สินของรัฐ เนื่องจากบรรณาสารของรัฐส่วนมากมีความเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของรัฐที่ต้องโอนไปยังรัฐผู้สืบทอด ดังนั้น เมื่อมีการสืบทอดของรัฐเกิดขึ้นทรัพย์สินของรัฐ และบรรณาสารของรัฐจะถูกโอนไปพร้อมกันตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน คืบเหตุนี้แม้ว่าบทบัญญัติในสนธิสัญญาการรวมเยอรมันจะไม่ได้กล่าวถึงการโอนบรรณาสารของเยอรมันตะวันออกไว้โดยตรง แต่ก็ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกไว้ ซึ่งในทางปฏิบัติของรัฐเมื่อมีการโอนทรัพย์สินของเยอรมันตะวันออกไปยังเยอรมันตะวันตก บรรณาสารของเยอรมันตะวันออกที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเหล่านั้นจะถูกโอนไปยังเยอรมันตะวันตก เช่นเดียวกันตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 29 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ. 1983

อย่างไรก็ตามเงินตราของเยอรมันตะวันออก ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐได้ถูกกำหนดให้โอนไปยังเยอรมันตะวันตกตามหลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน ซึ่งสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ. 1983 แต่การโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออกไปยังเยอรมันตะวันตกไม่สามารถโอนไปได้โดยอัตโนมัติ ดังเช่น หลักกฎหมายที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ. 1983 เนื่องจากจะต้องมีการแปลงค่าเงินและรับแลกเปลี่ยนเงินตราของเยอรมันตะวันออกมาเป็นเงินมาร์คตะวันตก ซึ่งเป็นการรวมระบบเงินตราโดยมีความเกี่ยวข้องกับอำนาจของประชาคมยุโรป ดังนั้นก่อนที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับการรวมระบบเงินตราทางเยอรมันตะวันตกจึงต้องหารือกับประชาคมยุโรปก่อน เพราะการรวมระบบเงินตราทำให้เยอรมันตะวันออกเข้ามาอยู่ในระบบเงินยุโรป (European Monetary System) และเข้ามาสู่ข้อกำหนดของประชาคมยุโรปเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายทุนอย่างเสรี (free movement of capital) รวมทั้งมีอิสระในการชำระเงินภายใต้มาตรา 106 ของสนธิสัญญาประชาคมเศรษฐกิจยุโรป อันนำมาสู่ตลาดการเงินและการบริการของยุโรป (European financial services market) ด้วยเหตุนี้การรวมระบบเงินตราของเยอรมันโดยการแปลงค่าเงินของเยอรมันตะวันออกและรับแลกเปลี่ยนเงินดังกล่าวมาเป็นเงินมาร์คตะวันตกทางเยอรมันตะวันตกจึงต้องหารือกับทางประชาคมยุโรปก่อน จึงกล่าวได้ว่าการโอนเงินตราของเยอรมันตะวันออก ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐมีความพิเศษแตกต่างไปจากการโอนทรัพย์สินโดยทั่วไปของเยอรมันตะวันออกที่โอนไปยังเยอรมันตะวันตก แม้ว่าจะใช้หลักกฎหมายในเรื่องทรัพย์สิน ซึ่งตรงกับมาตรา 16 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบทอดของรัฐ ค.ศ. 1983 ก็ตาม